

Arrest

nr. 215 392 van 18 januari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 14 januari 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 januari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN BEURDEN, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: I.

voornaam: S.

geboortedatum: 01.01.2000

geboorteplaats: <AANVULLEN - LIEUNAISSANCE>

nationaliteit: Eritrea

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van SPN Zeebrugge op 08.12.2018 en op 10.12.2018 in het gesloten centrum en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- ☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming. (PV BG.55.FO.005130/2018 van de politiezone van SPN Zeebrugge.)

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 08.12.2018 door de politiezone van SPN Zeebrugge en op 10.12.2018 in het gesloten centrum.

Betrokkene verklaarde naar het Verenigd Koninkrijk te willen doorreizen. Hij verklaarde niet te kunnen terugkeren naar zijn herkomstland omwille van problemen, die hij niet verder verduidelijkt. Hij verklaart geen familie of partner te hebben in Europa, noch medische problemen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Op 10.12.2018 verklaarde betrokkene in het gesloten centrum minderjarig te zijn. Onderzoek door de Dienst Voogdij heeft echter uitgewezen dat betrokkene meerderjarig is.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*
- ☐ *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweerde op 09.12.2018 sinds een maand in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van SPN Zeebrugge op 08.12.2018 en op 10.12.2018 in het gesloten centrum en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweerde op 09.12.2018 sinds een maand in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene werd gehoord op 08.12.2018 door de politiezone van SPN Zeebrugge en op 10.12.2018 in het gesloten centrum.

Betrokkene verklaarde naar het Verenigd Koninkrijk te willen doorreizen. Hij verklaarde niet te kunnen terugkeren naar zijn herkomstland omwille van problemen, die hij niet verder verduidelijkt. Hij verklaart geen familie of partner te hebben in Europa, noch medische problemen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Op 10.12.2018 verklaarde betrokkene in het gesloten centrum minderjarig te zijn. Onderzoek door de Dienst Voogdij heeft echter uitgewezen dat betrokkene meerderjarig is. Uit onderzoek blijkt dat betrokkene over verblijfsrecht beschikt in Duitsland.

De betrokkene maakte verder tijdens het verhoor geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Duitsland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweerde op 09.12.2018 sinds een maand in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens

zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van Duitsland."

2. Over de vrijheidsberoving

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

3.2.2. Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, vermoed.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Verder volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *“De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”*

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker voert drie middelen aan.

- Het eerste middel luidt als volgt:
 - *SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM (PROCEDUREEL LUIK);*
 - *AUDI ALTERAM PARTEM;*
 - *FORMELE MOTIVERINGSPLICHT; ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN DE BESTUURSHANDELINGEN*
 - *ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL*

A. PRINCIPES

Artikel 3 EVRM laat gelden dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling is absoluut fundamenteel en een van de hoekstenen van een democratisch samenleving.

Om effectief te kunnen genieten van de rechten vervat in het artikel 3 EVRM is het noodzakelijk ook het procedurele luik van deze bepaling nauwgezet na te leven. Dit houdt in dat ook het onderzoek naar het reële risico op een schending van artikel 3 EVRM op een deugdelijke en rigoureuze wijze dient te gebeuren. Dat verwerende partij verplicht is in de akten de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering moet afdoende zijn, hetgeen inhoudt dat “de motivering pertinent en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen”.

In geval van een uitwijzing van een asielzoeker, komt het toe aan de administratieve overheid om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM. Dit werd eveneens bevestigd door het EHRM in haar arrest M.S.S. tegen België en Griekenland:

“298. (...) The Court’s primary concern is whether effective guarantees exist in the present case to protect the applicant against arbitrary removal directly or indirectly back to his country of origin.[...]”

387. While agreeing that that is a sign of progress in keeping with the judgment in Čonka (cited above, §§ 81-83, confirmed by the judgment in Gebremedhin [Gaberamadhien], cited above, §§ 66-67), the Court reiterates that it is also established in its case-law (see paragraph 293 above) that any complaint that expulsion to another country will expose an individual to treatment prohibited by Article 3 of the Convention requires close and rigorous scrutiny and that, subject to a certain margin of appreciation left

to the States, conformity with Article 13 requires that the competent body must be able to examine the substance of the complaint and afford proper reparation.” (Eigen vetjes)

Dat het arrest J.K. t. Zweden vervolgens zeer precies opsomt hoe het onderzoek naar een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM door de bevoegde diensten dient te gebeuren:

“85. In *Saadi v. Italy* (cited above, § 140) the Court held:

‘... for a planned forcible expulsion to be in breach of the Convention it is necessary – and sufficient – for substantial grounds to have been shown for believing that there is a real risk that the person concerned will be subjected in the receiving country to treatment prohibited by Article 3 (see paragraphs 125 and 132 above and the case-law cited in those paragraphs).’

86. In *F.G. v. Sweden* (cited above), the Court found the following concerning the assessment of the existence of a real risk:

‘113. The assessment of the existence of a real risk must necessarily be a rigorous one (see *Chahal v. the United Kingdom*, 15 November 1996, § 96, Reports 1996-V, and *Saadi v. Italy*, cited above, § 128). It is in principle for the applicant to adduce evidence capable of proving that there are substantial grounds for believing that, if the measure complained of were to be implemented, he would be exposed to a real risk of being subjected to treatment contrary to Article 3 (see, for example, *Saadi v. Italy*, cited above, § 129, and *N. v. Finland*, no. 38885/02, § 167, 26 July 2005). ...

114. The assessment must focus on the foreseeable consequences of the applicant’s removal to the country of destination, in the light of the general situation there and of his or her personal circumstances (see *Vilvarajah and Others v. the United Kingdom*, 30 October 1991, § 108, Series A no. 215). In this connection, and where it is relevant to do so, the Court will have regard to whether there is a general situation of violence existing in the country of destination (see *Sufi and Elmi v. the United Kingdom*, nos. 8319/07 and 11449/07, § 216, 28 June 2011). ...

116. It is for the Court to consider in an expulsion case whether, in all the circumstances of the case before it, substantial grounds have been shown for believing that the person concerned, if returned, would face a real risk of being subjected to treatment contrary to Article 3 of the Convention. If the existence of such a risk is established, the applicant’s removal would necessarily breach Article 3, regardless of whether the risk emanates from a general situation of violence, a personal characteristic of the applicant, or a combination of the two. However, it is clear that not every situation of general violence will give rise to such a risk. On the contrary, the Court has made it clear that a general situation of violence would only be of sufficient intensity to create such a risk ‘in the most extreme cases’ where there was a real risk of ill-treatment simply by virtue of an individual being exposed to such violence on return (see *Sufi and Elmi*, cited above, §§ 216 and 218. See also, among others, *L.M. and Others v. Russia*, nos. 40081/14, 40088/14 and 40127/14, § 108, 15 October 2015; and *Mamazhonov v. Russia*, no. 17239/13, §§ 132-133, 23 October 2014).’

87. With regard to the assessment of evidence, it has been established in the Court’s case-law that ‘the existence of the risk must be assessed primarily with reference to those facts which were known or ought to have been known to the Contracting State at the time of expulsion’ (see *F.G. v. Sweden*, cited above, § 115, quoted at paragraph 83 above). The Contracting State therefore has the obligation to take into account not only the evidence submitted by the applicant but also all other facts which are relevant in the case under examination.

88. In assessing the weight to be attached to country material, the Court has found in its case-law that consideration must be given to the source of such material, in particular its independence, reliability and objectivity. In respect of reports, the authority and reputation of the author, the seriousness of the investigations by means of which they were compiled, the consistency of their conclusions and their corroboration by other sources are all relevant considerations (see *Saadi v. Italy*, cited above, § 143; *NA. v. the United Kingdom*, cited above, § 120; and *Sufi and Elmi*, cited above, § 230).

89. The Court also recognises that consideration must be given to the presence and reporting capacities of the author of the material in the country in question (see *Sufi and Elmi*, cited above, § 231). The Court appreciates the many difficulties faced by governments and NGOs gathering information in dangerous and volatile situations. It accepts that it will not always be possible for investigations to be carried out in the immediate vicinity of a conflict and, in such cases, information provided by sources with first-hand knowledge of the situation may have to be relied on (see *Sufi and Elmi*, cited above, § 232).

90. In assessing the risk, the Court may obtain relevant materials *proprio motu*. This principle has been firmly established in the Court’s case-law (see *H.L.R. v. France*, cited above, § 37; *Hilal*, cited above, § 60; and *Hirsi Jamaa and Others v. Italy* [GC], no. 27765/09, § 116, ECHR 2012). In respect of materials obtained *proprio motu*, the Court considers that, given the absolute nature of the protection afforded by Article 3, it must be satisfied that the assessment made by the authorities of the Contracting State is adequate and sufficiently supported by domestic materials as well as by materials originating from other reliable and objective sources such as, for instance, other Contracting or non-Contracting States, agencies of the United Nations and reputable non-governmental organisations (see *F.G. v. Sweden*,

cited above, § 117, quoted at paragraph 84 above). In its supervisory task under Article 19 of the Convention, it would be too narrow an approach under Article 3 in cases concerning aliens facing expulsion or extradition if the Court, as an international human rights court, were only to take into account materials made available by the domestic authorities of the Contracting State concerned, without comparing these with materials from other reliable and objective sources (see Salah Sheekh, cited above, § 136). » (Eigen vetjes)

Een beoordeling in het kader van een terugkeer en een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM kan dan ook slecht plaats vinden na een daadwerkelijk onderzoek, opdat alle redelijke twijfel met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 EVRM kan worden weggenomen.

Dat het recht om gehoord te worden - audi alteram partem - een belangrijk onderdeel uitmaakt van een deugdelijk en rigoureuus onderzoek, te meer daar waar verzoeker een terugkeer naar zijn land van herkomst vreest. Dat het recht om gehoord te worden overigens een algemeen rechtsbeginsel betreft, waaruit voortvloeit dat de administratieve overheden de betrokkene in de mogelijkheid moet stellen naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

“Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).”

Dat uiteraard niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen tot onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt. “Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de betrokkene specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de gemachtigde van de staatssecretaris zouden kunnen doen afzien van het opleggen van de bestreden maatregel.”

Dat verwerende partij derhalve, teneinde een correcte beslissing te kunnen nemen, verzoeker diende te horen in een taal dewelke hij voldoende machtig is. Dat verwerende partij vervolgens haar beslissingen diende te baseren op alle gekende feitelijke en juridische gegevens, dewelke zij in de bestreden beslissing diende op te nemen.

Dat verwerende partij tevens rekening dient te houden met de algemene situatie in het land van herkomst van verzoeker. Dat dit blijkt uit een voorgaand arrest van Uw Raad:

“Il ne ressort d'aucune pièce versée au dossier administratif que le requérant aurait disposé d'une possibilité effective de faire valoir les éléments précités, avant la prise de l'acte attaqué.

Or, la jurisprudence de la Cour EDH enseigne, ce à quoi le Conseil se rallie, que dans la mesure où, afin de vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements allégué par une partie requérante envers un pays, il y a lieu d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement de celle-ci dans ledit pays, compte tenu de la situation générale qui y prévaut et des circonstances propres au cas de la partie requérante (voir: Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, §78; Cour EDH, 28 février 2008, Saadi/Italie, §§128-129; Cour EDH, 30 octobre 1991, Vilvarajah et autres/Royaume-Uni, §108 infine), la partie requérante doit, en ce qui concerne tant la situation généralé dans un pays que les circonstances propres à son cas, disposer de la possibilité matérielle de les faire valoir en temps utile (voir Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, § 366), quod non en l'espèce.

Au vu des développements qui précèdent, le Conseil souligne qu'au regard du principe de nonrefoulement, tel qu'il est affirmé, notamment, par l'article 33 de la Convention de Genève, l'article 3 de Convention contre la torture et autres peines ou traitements cruels, inhumains ou dégradants et l'article 3 de la CEDH, la partie défenderesse ne pouvait envisager un éloignement du requérant sans s'être assurée, d'une part, qu'il ne serait pas renvoyé vers un pays où il encourrait un risque réel d'être soumis à des traitements contraire à l'article 3 de la CEDH et, d'autre part, que le pays vers lequel il serait éloigné respecte lui-même le principe de non-refoulement.

Or, en l'occurrence, force est de constater qu'il ne ressort d'aucun des éléments versés au dossier administratif ou produits à l'audience par la partie défenderesse que celle-ci aurait procédé à cette

vérification, préalablement à l'adoption de l'acte attaqué, ni même que le requérant aurait disposé d'une possibilité effective de faire valoir son point de vue, que ce soit au sujet de sa reprise en charge par la France ou l'Italie ou de son éventuel éloignement vers le Soudan, éventualité que la décision attaquée ne permet pas d'exclure, ainsi que cela a été relevé plus haut."

Dat een pertinent onderdeel van deze overwegingen een deugdelijke controle van het artikel 3 van het EVRM betreft, gelet op het non-refoulement beginsel.

B. TOEPASSING IN ONDERHAVIG GEVAL

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat "Betrokkene werd gehoord op 8.12.2018 door de politiezone van SPN Zeebrugge en op 10.12.2018 in het gesloten centrum. Betrokkene verklaarde naar het Verenigd Koninkrijk te willen doorreizen. Hij verklaarde niet te kunnen terugkeren naar zijn herkomstland omwille van problemen, die hij niet verduidelijkt. Hij verklaart geen familie of partner te hebben in Europa, noch medische problemen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangekomen. Op 10.12.2018 verklaarde betrokkene in het gesloten centrum minderjarig te zijn. Onderzoek door de Dienst Voogdij heeft echter uitgewezen dat betrokkene meerderjarig is. Uit onderzoek blijkt dat betrokkene over verblijfsrecht beschikt in Duitsland. De betrokkene maakte verder tijdens het verhoor geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Duitsland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-handvest."

Dat, gelet op het gegeven dat het artikel 3 EVRM een fundamenteel recht binnen een democratische samenleving betreft en gelet op de heersende rechtspraak, dient het nemen van een verwijderingsbeslissing voorafgegaan te worden door een deugdelijke en rigoureuze controle van de vrees bij terugkeer naar het land van herkomst.

Dit werd bevestigd door het Hof van Cassatie in een arrest van 31 januari 2018, volgens het welke « *il appartenait au demandeur de faire préalablement les vérifications nécessaires, notamment au regard de l'article 3 de la Convention* ». Eenzelfde werd bevestigd door de Raad van State in een arrest van 28 september 2017 :

"La circonstance qu'en cas d'irrespect de l'ordre de quitter le territoire, la partie adverse puisse adopter des mesures de contrainte pour procéder à l'éloignement de l'étranger au sens de l'article 1er, 7°, de la loi du 15 décembre 1980, soit à son transfert physique hors du territoire, et puisse s'assurer, à ce moment, que cet éloignement respecte l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, n'implique pas qu'elle ne doive pas veiller, dès la prise de l'ordre de quitter le territoire, à ce que son exécution ne méconnaisse pas l'article 3 précité. (...)

Étant donné qu'il ressort de ce qui précède que la partie adverse doit s'assurer, dès la prise d'un ordre de quitter le territoire et donc avant l'adoption d'éventuelles mesures de contrainte, que son exécution respecte l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme, il est dénué d'intérêt de déterminer si, en l'espèce, la mesure de maintien en un lieu déterminé avait disparu de l'ordonnancement juridique suite à la libération du requérant ou si seule son exécution avait été suspendue temporairement. Eu égard à ce qui précède, la première branche est fondée."

Deze rechtspraak werd andermaal bevestigd door Uw Raad in een arrest van 22 maart 2018 :

"De Raad stelt vast dat in de bestreden akte tot tweemaal toe letterlijk kan worden gelezen: "Een grondiger onderzoek van artikel 3 en 8 EVRM zal plaatsvinden in het gesloten centrum, waarna een nieuwe beslissing genomen zal worden". De gemachtigde geeft in de bestreden akte derhalve zelf uitdrukkelijk toe dat er nog geen grondig onderzoek heeft plaatsgevonden in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM."

De Raad kan dan ook niet anders dan verzoeker volgen in zijn betoog dat de artikelen 3 en 8 van het EVRM werden geschonden door het gebrek aan een grondig onderzoek in dit verband. Het verweer in de nota kan hieraan geen afbreuk doen. Waar de verweerder argumenteert op grond van een verhoor op 19 maart 2018, merkt de Raad op dat dit verhoor werd afgenomen drie dagen nadat de bestreden beslissingen werden getroffen. Voor zover uit dit loutere 'verhoor' al een daadwerkelijk onderzoek van de verklaringen van de verzoeker zou kunnen blijken, kan deze handelswijze de reeds drie dagen eerder genomen verwijderingsmaatregel echter niet wettigen. Ook de argumentatie hieromtrent in de nota met opmerkingen komt neer op een loutere a posteriori gegeven motivering, die echter niet wegneemt dat de bestreden beslissingen werden genomen zonder dat op dat moment een nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar verzoekers recht op bescherming in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Een zorgvuldig onderzoek moet uiteraard gevoerd worden voorafgaand aan de beslissing om de verzoeker met dwang terug te leiden naar zijn land van herkomst. De middelen zijn dan ook op het eerste zicht gegrond en dus ernstig voor zover de schending wordt aangevoerd van de artikelen 3 en 8 EVRM. "

Dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij in contact staat met de Duitse autoriteiten, teneinde een doorlaatbewijs te bekomen, doch dat dit louter hypothetisch voorkomt. Dat met voorliggende beslissing tevens een gedwongen verwijdering naar Eritrea ten uitvoer gelegd kan worden. Dat derhalve niet enkel een controle diende te gebeuren met het oog op een verwijdering naar Duitsland, doch tevens met het oog op een verwijdering naar Eritrea. Dat verwerende partij echter enkel een controle betreffende artikel 3 EVRM uitvoerde in het licht van een gedwongen terugkeer naar Duitsland.

Dat verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing een deugdelijke controle diende te voeren naar een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM op basis van de verklaringen die verzoeker doet in het kader van zijn recht om gehoord te worden, doch tevens op basis van de algemene landeninformatie die gekend is aangaande zijn land van herkomst en Duitsland. Dat verwerende partij deze overwegingen, gelet op haar formele motiveringsplicht, tevens in haar beslissing dient op te nemen.

Verzoeker is in eerste instantie formeel, daar waar hij stelt niet gehoord te zijn aangaande de redenen van zijn vlucht uit Eritrea, noch omtrent zijn vertrek uit Duitsland, dit gelet op het gegeven dat hij de politieambtenaar en de ambtenaar van de DVZ voldoende kon verstaan. Dat verzoeker immers de Engelse en de Nederlandse taal onvoldoende machtig is om zijn vluchtredekenen grondig uiteen te zetten. Hieromtrent verwijst verzoeker naar een eerdere beslissing van Uw Raad waarin het volgende wordt gesteld:

“Dans ces conditions, il appartenait à la partie défenderesse de recourir à un interprète capable d’assurer une bonne communication entre le demandeur et la personne qui devait mener l’entretien individuel. LE recours à un codétenu dont rien ne garantit qu’il soit capable de traduire correctement l’entièreté des propos du requérant ne peut, prima facie, être considéré comme suffisant. Il en va d’autant plus ainsi, que la seule question qui a été complétée est une question ouverte qui peut éventuellement amener une réponse nuancée et détaillée, nécessitant partant une très bonne maîtrise des langues usitées. »

Dat, indien verzoeker gehoord zou zijn in een taal die hij machtig is, hij had kunnen uiteenzetten dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht om politieke redenen en omwille van de gedwongen militaire dienst die hij niet wenst uit te voeren. Dat, indien verzoeker op een deugdelijke wijze werd gehoord, verwerende partij in staat was geweest om een rigoreus onderzoek te voeren naar het reële risico op een schending van artikel 3 EVRM.

Dat de communicatie gedurende zijn gehoor bij de politie zeer moeizaam verliep omwille van de afwezigheid van een beëdigd tolk. Dat verzoeker voorts slechts voor een zeer korte tijdsduur werd gehoord, waarin hij onvoldoende de tijd kon hebben zijn grieven voor te leggen. *“Dans ces conditions, il appartenait à la partie défenderesse de recourir à un interprète capable d’assurer une bonne communication entre le demandeur et la personne qui devait mener l’entretien individuel. Le recours à un codétenu dont rien ne garantit qu’il soit capable de traduire correctement l’entièreté des propos du requérant ne peut, prima facie, être considéré comme suffisant. Il en va d’autant plus ainsi, que la seule question qui a été complétée est une question ouverte qui peut éventuellement amener une réponse nuancée et détaillée, nécessitant partant une très bonne maîtrise des langues usitées.”* Dat verzoeker derhalve niet op een deugdelijke wijze werd gehoord, waardoor zijn recht gehoord te worden met de voeten getreden werd. Dat dit nochtans een verregaande impact had moeten hebben bij het opmaken van voorliggende beslissing.

Dat verwerende partij tevens, in afwezigheid van een deugdelijk gehoor, gehouden is tot het voeren van een rigoreus onderzoek naar de reële risico's op een schending van artikel 3 EVRM en dit in het licht van de gekende landeninformatie. *“Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van de gegevens die wijzen op een reëel risico van de door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.”* Dat uit de bestreden beslissing, noch uit het administratieve dossier kan blijken dat verwerende partij enig onderzoek heeft gevoerd naar de omstandigheden waarin verzoeker terecht zou komen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.

Verwerende partij is echter op de hoogte van de precare mensenrechtensituatie in Eritrea en het gegeven dat verzoeker al dan niet op deugdelijke wijze werd gehoord, ontslaat haar niet van haar plicht om bij het nemen van haar verwijderingsbeslissing rekening te houden met en zelfs onderzoek te voeren naar de algemene situatie in het land van bestemming, in casu Eritrea. Dit eens te meer gelet op het duidelijke en onmiskenbare begin van bewijs dat in het tweede middel wordt uiteengezet. Het feit dat verzoeker niet om internationale bescherming vroeg, ontslaat verwerende partij tevens niet van haar verplichting een nauwgezet onderzoek te voeren in het licht van artikel 3 EVRM.

Uit de beslissing blijkt niet dat een deugdelijk onderzoek werd gevoerd. Het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 EVRM werd geschonden. De bestreden beslissing is bovendien in het licht van

artikel 3 EVRM (procedurele luik), het recht gehoord te worden en de formele motiveringsplicht niet naar recht verantwoord.”

- Het tweede middel luidt als volgt:

“SCHENDING VAN ARTIKEL 7 VREEMDELINGENWET juncto TERUGKEERRICHTLIJN (2008/115/EG) SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT EN DE ZORGVULDIGHEIDSP LICHT

A. PRINCIPES

Verwerende partij neemt een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, waarbij verzoeker het bevel wordt gegeven het grondgebied van België, “evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen”, te verlaten. Zij maakt hierbij toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet.

Dit artikel stelt het volgende:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister [2 ...]2 geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° [2 wanneer hij ter fine van weigering van toegang of verblijf gesignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem of in de Algemene Nationale Gegevensbank;]2

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, [3 of met toepassing van op 13 januari 2009 geldende bilaterale overeenkomsten tussen de lidstaten van de Europese Unie en België,]3 door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, [3 of met toepassing van op 13 januari 2009 geldende bilaterale overeenkomsten tussen de lidstaten van de Europese Unie en België,]3 door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.”

Dat verzoeker voorts wenst te verwijzen naar een arrest van Uw Raad:

“Er kan bovendien niet redelijkerwijs betwist worden dat het huidige bevel om het grondgebied te verlaten en de bijbehorende beslissing tot terugleiding gebaseerd zijn op artikel 7 van de vreemdelingenwet, dat een omzetting vormt van artikelen 3, 6 en 8 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Een ‘terugkeerbesluit’ is volgens artikel 3, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of die illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld. Artikel 3, lid 3 van de Terugkeerrichtlijn definieert ‘terugkeer’ als het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar: 1) zijn land van herkomst, of 2) een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of 3) een ander derde land waarnaar de

betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Deze bepaling werd eveneens omgezet in artikel 1, 5° juncto 1, 6° van de vreemdelingenwet.

Het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten houdt dus wel degelijk voor de verzoeker reeds de verplichting in het grondgebied te verlaten en legt een terugkeerverplichting op (RVS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 29 mei 2018, nrs. 241623 en 241 625). In casu klemt dit des te meer omdat het bevel is afgegeven zonder termijn voor vrijwillig vertrek (zie RVV verenigde kamers 8 maart 2018, nr. 200 933; RVV verenigde kamers 9 maart 2018, nrs. 200 976 en 200 977). Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat ook reeds gepaard met een beslissing tot terugleiding naar de grens van het Schengengrondgebied.”

Dat een bevel om het grondgebied te verlaten, conform artikel 7 van de vreemdelingenwet, derhalve enkel genomen kan worden ingeval betrokkene een derdelander betreft dewelke op illegale wijze in het Rijk en het Schengengrondgebied verblijft.

Dat Uw Raad bij de uitoefening van het wettelijk toezicht bevoegd is om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van voorliggend dossier is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij deze correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Dat het zorgvuldigheidsbeginsel vervolgens inhoudt dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding.

B. TOEPASSING IN ONDERHAVIG GEVAL

In voorliggend dossier wordt een bijlage 13septies, bevel om het grondgebied te verlaten, genomen, waardoor hij gedwongen zal worden het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen. Dat zij hierbij toevoegt “tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”. Dat hierbij echter niet in duidelijke bewoordingen wordt gesteld dat verzoeker wordt bevolen het grondgebied te verlaten van het Schengenacquis met uitzondering van Duitsland, ondanks het gegeven dat hij hier over een verblijfsrecht beschikt. Dat een gedwongen terugkeer naar Duitsland op die wijze louter hypothetisch voorkomt, daar waar verwerende partij enkel de vasthouding als volgt meent te moeten motiveren: “Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van Duitsland.”

Dat voorliggende beslissing daarentegen werd genomen bij toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet, hetgeen een omzetting is van de terugkeerrichtlijn, hetgeen een terugkeer buiten het Schengenacquis beoogt. Dit artikel en deze richtlijn zijn echter slechts van toepassing “op illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende onderdanen van derde landen”. Dat verzoeker zich, gelet op het “verblijfsrecht (...) in Duitsland” waarover hij beschikt, niet illegaal op het grondgebied bevindt. Eens te meer daar hij verklaarde “op 9.12.2018 sinds een maand in België te verblijven.” Dat betrokkene het recht heeft een periode van 90 dagen in het Rijk te verblijven.

Dat een zorgvuldige beslissing rekening zou houden met alle feitelijke overwegingen, eens te meer daar waar deze overwegingen in de bestreden beslissing worden opgenomen. Dat uit voorliggende beslissing, noch uit het administratieve dossier kan blijken dat deze beslissing met de nodige omzichtigheid genomen werd.

Om deze redenen is voorliggend middel gegrond.”

- Het derde middel luidt als volgt:

“• SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM (MATERIEEL LUIK);

A. PRINCIPES

Artikel 3 EVRM laat gelden dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Om onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM te vallen is vereist dat:

«134. un mauvais traitement doit atteindre un minimum de gravité. L'appréciation de ce minimum est relative . elle dépend de l'ensemble des données de la cause, notamment de la durée du traitement et de ses effets physiques ou mentaux ainsi que, parfois, du sexe, de l'âge et de l'état de santé de la victime (voir, entre autres, Price c. Royaume-Uni, no 33394/96, § 24, CEDH 2001-VII, Mouisel c. France, no 67263/01, § 37, CEDH 2002-IX, et Jalloh c. Allemagne [GC], no 54810/00, § 67, 11 juillet 2006).

135. Pour qu'une peine ou le traitement dont elle s'accompagne puissent être qualifiés d'« inhumains » ou de « dégradants », la souffrance ou l'humiliation doivent en tout cas aller au-delà de celles que comporte inévitablement une forme donnée de traitement ou de peine légitimes (Labita c. Italie [GC], no 26772/95, § 120, CEDH 2000-IV).

136. Pour déterminer s'il y a lieu de qualifier de torture une forme particulière de mauvais traitement, il faut tenir compte de la distinction que comporte l'article 3 entre cette notion et celle de traitements

inhumains ou dégradants. Il apparaît que cette distinction a été incluse dans la Convention pour marquer de l'infamie spéciale de la « torture » les seuls traitements inhumains délibérés provoquant de fort graves et cruelles souffrances (Aydin c. Turquie, arrêt du 25 septembre 1997, Recueil 1997-VI, § 82, et Selmouni précité, § 96) ». (Eigen vetjes)

Wat betreft foltering, onmenselijke of vernederende behandeling, heeft het EHRM volgende omschrijvingen vooropgesteld:

« 90. Pour déterminer si une forme de mauvais traitement doit être qualifiée de torture, il faut avoir égard à la distinction, que comporte l'article 3, entre cette notion et celle de traitement inhumain ou dégradant. Ainsi que la Cour l'a relevé précédemment, cette distinction paraît avoir été consacrée par la Convention pour marquer d'une spéciale infamie des traitements inhumains délibérés provoquant de fort graves et cruelles souffrances (Irlande c. Royaume-Uni, précité, § 167, Aksoy, précité, § 63, et Selmouni, précité, § 96). Outre un élément de gravité, la torture implique une volonté délibérée, ainsi que le reconnaît la Convention des Nations unies contre la torture et autres peines ou traitements cruels, inhumains ou dégradants : en son article 1, elle définit la torture comme tout acte par lequel une douleur ou des souffrances aiguës sont intentionnellement infligées à une personne aux fins notamment d'obtenir d'elle des renseignements, de la punir ou de l'intimider (Akkoç, précité, § 115). » (Eigen vetjes)

« 220. La Cour qualifie d'« inhumain » un traitement infligé « avec préméditation pendant des heures et [qui cause] soit des lésions corporelles, soit de vives souffrances physiques ou mentales » (ibidem, § 92).

Un traitement est « dégradant » s'il humilie ou avilit un individu, s'il témoigne d'un manque de respect pour sa dignité humaine, voire la diminue, ou s'il suscite chez l'intéressé des sentiments de peur, d'angoisse ou d'infériorité propres à briser sa résistance morale et physique (ibidem, § 92. Pretty c. Royaume-Uni, no 2346/02, § 52, CEDH 2002 III). Il peut suffire que la victime soit humiliée à ses propres yeux, même si elle ne l'est pas à ceux d'autrui (voir, parmi d'autres, Tyrer c. Royaume-Uni, 25 avril 1978, § 32, série A n° 26). » (Eigen vetjes)

Met betrekking tot de toepassing van artikel 3 EVRM in uitwijzingszaken, herhaalt het EHRM haar vaste rechtspraak waarbij ze stelt:

« l'expulsion par un Etat contractant peut soulever un problème au regard de l'article 3, et donc engager la responsabilité de l'Etat en cause au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé, si on l'expulse vers le pays de destination, y courra un risque réel d'être soumis à un traitement contraire à l'article 3. » .

« Malgré l'absence de mention expresse dans le texte bref et général de l'article 3, pareille extradition irait manifestement à l'encontre de l'esprit de ce dernier. aux yeux de la Cour, l'obligation implicite de ne pas extraditer s'étend aussi au cas où le fugitif risquerait de subir dans l'État de destination des peines ou traitements inhumains ou dégradants pros crits par ledit article (art. 3). » .

Verwerende partij had moeten verzekeren dat een terugkeer voor verzoeker naar Eritrea geen reëel risico inhoudt op een schending van artikel 3 EVRM.

B. TOEPASSING IN ONDERHAVIG GEVAL

Verzoeker is een Eritrees onderdaan. Hij heeft zijn land verlaten omwille van de politieke situatie, doch eens te meer kan hij niet terugkeren omwille van zijn bezwaren om de verplichte militaire dienst te ondergaan.

Verzoeker legt met voorliggend verzoekschrift een begin van bewijs voor betreffende het reële risico op een schending van artikel 3 EVRM bij een gedwongen terugkeer naar zijn land van herkomst.

"The main problems related to civil and political rights. The authorities restricted freedom of expression: Eritrea is a one-party state with no political opposition or independent media. Citizens continued to be subject to arbitrary extension of national service, a form of modern slavery. The right to freedom of religion or belief was violated. Citizens suffered arbitrary detention on religious grounds, with a lack of due process in subsequent criminal proceedings."

"The May 2015 EASO Report on Eritrea pointed out that: 'Human rights monitors describe the conditions in the Eritrean military as highly problematic. According to these reports, recruits and soldiers are mostly subjected to the arbitrary decisions of their superiors and learn first and foremost to be fearful and obedient. Dissent, attempted escape and disobedience are punished severely and even minor transgressions against military discipline may attract draconian punishments including beatings and torture. The absence of functioning military courts means that punishments are meted out by military superiors on an arbitrary basis. Soldiers' living conditions are described as 'harsh'; neither their clothes nor their living quarters are adequate for the weather conditions and they lack food and medicine.' (...)

The HRW report 2018 stated 'Abuse in national service is rampant and is the principal reason why thousands flee the country annually... Conscripts are subjected to 72-hour work weeks, severe arbitrary punishment, rape by commanders if female, and grossly inadequate food rations.' (...)

The United States State Department 'Trafficking in Persons Report 2017', published on 27 June 2017, reported that '[r]eports indicate some male and female recruits at Sawa were beaten, and female recruits sexually abused and raped in previous years.' (...)

The UN Commission of Inquiry's second report of June 2016 stated: 'Sexual and gender-based violence persists in Eritrea. The Commission collected evidence that some cases of rape committed by men against women in local communities had been adjudicated by courts and that the perpetrators had been sentenced to terms of imprisonment. However, rapes committed in military training centres, in the army, and in detention by military officials, trainers, as well as detention officials and guards continue to be committed with impunity. The Commission also collected evidence about recent cases of domestic servitude imposed on some young women in the national service or in the army. Similarly, evidence collected recently confirm that rape in the society, including by soldiers, continue to be committed without fear of prosecution.' (...)

The Amnesty report 2017/2018 stated 'Women, in particular, faced harsh treatment in the camp including sexual enslavement, torture and other sexual abuse.'

"Article 37 (Penalties) of the National Service Proclamation 82/1995 lists a range of sanctions which exist for evading national service, and is sub-divided into four sections.

- Article 37(1) states that any violation of the Proclamation is punishable by two years imprisonment or a fine, or both.
- Article 37(2) states that avoidance of national service by deceit or selfinflicted injury is punishable by up to two years imprisonment or a fine, followed by national service. If the self-inflicted injury precludes national service, the prison term is three years.
- Article 37(3) states that individuals who travel abroad to avoid national service and return before they are 40 years of age must undertake national service. The penalty for individuals who return after the age of 40, but are under 50, is imprisonment for five years; and they also lose the right to employment, to own a business licence, to be issued with an exit visa, and to own land.
- Article 37(4) states that the punishment for deliberately delaying being registered for national service or avoiding national service by deceit or the use of obstructive methods is two years imprisonment or a fine, or both.¹¹⁵

The UN Commission of Inquiry explained that: 'Article 37 of National Service Proclamation provides for punishments for the non-performance of military service, without prejudice to more rigorous punishment under the 1991 Transitional Penal Code of Eritrea. Avoiding national service by mischief, deliberate infliction of bodily injury or by any other means (para 1); absconding from national service by leaving the country (para 2); and assisting to avoid national service or registration (para 3) are punishable with payment of a fine or imprisonment of up to five years. Under the Transitional Penal Code, these statutory offences can lead to imprisonment of longer periods of time, in the case of desertion in times of emergency, general mobilisation or war up to life imprisonment. Desertion from active service can be punished with the death penalty.'

"The mandatory national service continued to be extended indefinitely despite repeated calls from the international community on the government to limit conscription to 18 months. Significant numbers of conscripts remained in open-ended conscription, some for as long as 20 years. Despite a minimum legal conscription age of 18, children continued to be subjected to military training under the requirement that they undergo grade 12 of secondary school at Sawa National Service training camp, where they faced harsh living conditions, military-style discipline and weapons training. Women, in particular, faced harsh treatment in the camp including sexual enslavement, torture and other sexual abuse."

"Abuse in national service is rampant and is the principal reason why thousands flee the country annually. Service lasts over a decade although the proclamation establishing national service limits conscription to 18 months. A UN Commission of Inquiry in 2016 characterized the system as "enslavement."

Conscripts are subjected to 72-hour work weeks, severe arbitrary punishment, rape by commanders if female, and grossly inadequate food rations. Pay increased after 2014, but deductions for food limited the increase, and net pay remained inadequate to support a family."

Teneinde het land te verlaten, dienen de Eritrese staatsburgers een exit-visa te verkrijgen van de Eritrese autoriteiten. Dit is een zeer moeilijke procedure die meestal negatief afloopt. Dit leidt tot een zeer grote illegale uitstroom van Eritreërs. Toen hij zijn land van herkomst verliet, was dit op illegale wijze. Dit brengt tot op heden een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM met zich mee.

"It is difficult for Eritreans to leave their country legally. In accordance with Article 11 of Proclamation 24/1992, a valid travel document (passport), a valid exit visa and a valid international health certificate are required in order to leave legally. In addition, individuals must also cross the border at a designated border control point. 'In order to obtain the exit visa, Eritreans must be able to prove that they have completed the national service or that they have been granted an official exemption from it. They must also provide a reason for leaving the country. For example, travelling abroad for medical treatment not

available in Eritrea, overseas studies and, in some cases, attending sporting events or conferences, are permissible reasons, according to the authorities. Staff at the Eritrean Department for Immigration and Nationality, the department responsible for issuing visas, told the SEM (Swiss Secretariat for Migration) that they have also increasingly issued visas to women aged over 30 whose husbands have left the country. The US Department of State mentioned in its 2015 report on human rights practices that 'women younger than 30' are usually denied exit visas".

Het verlaten van het land op illegale wijze leidt echter tot zeer zware straffen, waaronder detentie en foltering:

"In that context, the Special Rapporteur reiterates her previous findings, also reflected in the reports of the commission of inquiry, that the Eritrean authorities consider those who leave Eritrea without an exit visa to be "illegal". Those who cannot obtain exit visas are seen as draft evaders or military deserters, as well as political opponents akin to traitors. If they returning, such individuals risk being detained in inhumane conditions and are most likely to be assigned or re-assigned to military training and service, which continues to amount to enslavement and forced labour.' (...)

The Dutch Country of Origin Report 2017 stated 'Prison sentences are handed out in Eritrea ... on criminal grounds (for ordinary crimes, and for attempts to leave the country illegally) (...)

'Individuals forcefully repatriated are inevitably considered as having left the country unlawfully, and are consequently regarded as serious offenders, but also as "traitors." A common pattern of treatment of returnees is their arrest upon arrival in Eritrea. They are questioned about the circumstances of their escape, whether they received help to leave the country, how the flight was funded, whether they contact with opposition groups based abroad, etc. Returnees are systematically ill-treated to the point of torture during the interrogation phase.

'After interrogation, they are detained in particularly harsh conditions, often to ensure that they will not escape again. Returnees who spoke to the Commission were held in prison between eight months to three years."

Het spreekt voor zich dat Eritrea de soevereine bevoegdheid heeft betreffende het nationale migratiebeleid. Het gegeven dat gevangenisstraffen worden opgelegd voor het illegale verlaten van het grondgebied, dient verwerende partij er echter toe te leiden een deugdelijke en rigoureuze controle uit te voeren van de detentieomstandigheden.

"The May 2015 EASO Report noted that: 'Human rights reports describe the conditions of detention in Eritrean prisons as precarious. Given the lack of access to Eritrea, the quoted human rights reports are based on a range of sources abroad. International observers such as the ICRC have not been allowed to visit Eritrean prisons since 2009. Therefore the information cannot be verified on-site. 'The following problems are mentioned in human rights reports:

- Some prisons are located underground or in shipping containers, which can become extremely hot due to the climate in Eritrea.
- Prison cells are often overcrowded to the point that prisoners can only lie down in turns, if at all.
- Hygiene conditions are poor. Some prisons have only a hole in the ground or a bucket instead of a toilet. The prisoners are often not let out to exercise and medical care is limited.
- Food rations are small and non-nutritious, and access to drinking water is scarce.
- Some prisoners are mistreated or tortured or used for forced labour.
- Relatives are frequently unable to visit.
- Women are usually kept in cells separate from men but there are still reports of sexual assaults and rape, for example by guards
- Deaths have been reported a frequent occurrence due to the mentioned difficult circumstances.

'Many prisoners (in particular those imprisoned on political, religious or military grounds, including draft evaders or deserters) are kept in incommunicado detention; no criminal proceedings are initiated, no end date is set for their detention and their relatives are not informed. These prisoners are often mistreated or tortured. Prisoners are kept in incommunicado detention at Aderser and Tesseney prisons and in Track B at Asmara prison.'⁸⁸

And that: 'Reports on torture in Eritrea are based on the same mainly abroad-based sources as the reports on prison conditions, since visits to Eritrean prisons have not been possible for international observers such as ICRC since 2009. (...)

The USSD report 2017 stated: 'Detention conditions reportedly remained harsh, leading to serious health damage and in some instances death. 'Physical Conditions: There were numerous official and unofficial detention centers, some located in military camps...The law requires juveniles be held separately from adults. There is a juvenile detention center in Asmara, but authorities held some juveniles, particularly teenagers, with adults, due to overcrowding in that center. When police arrested mothers, their young children sometimes were held with them. Severe overcrowding was common.

'Data on the prevalence of death in prison and detention facilities were not available, although persons reportedly died from harsh conditions, including lack of medical care and use of excessive force...

'Authorities held some detainees incommunicado in metal shipping containers and underground cells without toilets or beds. Use of psychological torture was common, according to inmates held in prior years. Some former prisoners reported authorities conducted interrogations and beatings within hearing distance of other prisoners to intimidate them. The government did not provide adequate basic or emergency medical care in prisons or detention centers. Food, sanitation, ventilation, and lighting were inadequate, and potable water was sometimes available only for purchase.

*'Former detainees and other sources reported harsh detention conditions in police stations and in prisons for persons held for evading national service and militia duties.'*⁹⁰

The OHCHR Special Rapporteur noted in her statement of 13 March 2017: 'The Commission found that there are reasonable grounds to believe that Eritrean officials have committed the crime of torture, against persons under their control. It concluded that the use of torture was, and remains, an integral part of the Government's repression of the civilian population.'"

Uit het bovenstaande blijkt dat de verplichte militaire dienst en de detentieomstandigheden te Eritrea een schending inhouden van artikel 3 EVRM. Dat dit eens te meer aan een deugdelijke controle onderworpen dient te worden gelet op het gegeven dat foltering in detentie een systematische praktijk betreft.

Gezien het bovenstaande is het begin van bewijs dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat er een reëel risico van foltering, onmenselijke en vernederende behandeling bestaat, gelet op het begin van bewijs voorgelegd door verzoeker.

In geval van een uitwijzing van een asielzoeker, komt het toe aan de administratieve overheid om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM.

Dergelijke beoordeling dient plaats te vinden na een daadwerkelijk onderzoek, opdat alle redelijke twijfel met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 EVRM kan worden weggenomen.

Ernstige twijfels met betrekking tot de doeltreffendheid van het door de verwerende partij gevoerde onderzoek dienen te worden vastgesteld wanneer verwerende partij absoluut niet is nagegaan of er een risico bestaat dat verzoeker bij een terugkeer naar Eritrea zal onderworpen worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

Om haar onderzoeksverplichting te respecteren, had de verwerende partij kunnen nagaan wat er gebeurt na een gedwongen terugkeer naar Eritrea, eens te meer indien de betrokkene het land van herkomst op illegale wijze heeft verlaten. Bovendien had zij alle elementen die zij wist, dan wel redelijkerwijs had moeten weten, in rekening moeten brengen in de voorliggende beslissing.

Normalerweise komt het aan de administratieve overheid toe om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM en om op die manier elke gerede twijfel weg te nemen. Dergelijk onderzoek werd in casu niet gevoerd door de verwerende partij. De verwerende partij heeft aldus niet iedere gerede twijfel weggenomen omtrent een risico op schending van artikel 3 in geval van een uitwijzing van verzoeker naar Eritrea.

Het procedurele en materiële luik van artikel 3 EVRM werd geschonden nu de verwerende partij geen deugdelijk en diepgaand onderzoek heeft gevoerd. Verzoeker heeft een begin van bewijs aangevoerd (algemene rapporten)."

3.3.2.2. De bestreden beslissing steunt op artikel 7, lid 1, 1° van de Vreemdelingenwet waarbij wordt gemotiveerd dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en evenmin van een geldig visum of verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Deze vaststelling vindt steun in het administratief dossier en wordt door verzoeker niet betwist. Verzoeker verblijft aldus op onregelmatige wijze in het Rijk en wordt bevolen om het "het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengeacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven".

Verzoeker heeft een verblijfsrecht in Duitsland, zoals in de bestreden beslissing wordt vermeld, waar hem de subsidiaire bescherming werd toegekend, zoals blijkt uit het administratief dossier.

Verzoekers kritiek dat een uitzondering voor Duitsland niet uitdrukkelijk wordt vermeld nu hij daar een verblijfsrecht heeft, kan niet worden bijgetreden. De bestreden beslissing vermeldt immers duidelijk dat hij een verblijfsrecht heeft in Duitsland en dat een doorlaatbewijs zal worden gevraagd aan Duitsland. Uit het geheel van de bestreden beslissing is dan ook duidelijk dat verzoekers vertrekplicht uit het Schengengrondgebied niet geldt ten aanzien van Duitsland en blijkt verder afdoende dat verzoeker zal worden teruggestuurd naar Duitsland waar hij een verblijfsrecht heeft.

Het gegeven dat hij een verblijfsrecht heeft in Duitsland betekent echter niet dat hij over een periode van 90 dagen beschikt om in het Belgische Rijk te verblijven. Als derdelander dient verzoeker, om toegang te krijgen tot het Belgisch grondgebied en toelating te krijgen tot een kort verblijf, nog steeds in het bezit te zijn van geldige binnenkomstdocumenten, zoals bepaald in artikelen 2, 3, 6 en 7 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 6 van de Schengengrenscore.

In casu betekent dit voor verzoeker, die de Eritrese nationaliteit heeft, dat hij een geldig reisdocument, zoals een geldig paspoort, moet kunnen voorleggen alsook een visum dan wel een geldige verblijfsvergunning afgegeven door een EU lidstaat. Zoals hierboven reeds gesteld, was verzoeker niet in het bezit van een geldig paspoort en evenmin van een geldig visum of verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Verzoeker bevond zich bijgevolg op onregelmatige wijze op het Belgische grondgebied en kan niet voorhouden dat hij het recht heeft om een periode van 90 dagen in het Belgische Rijk te verblijven. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden afgegeven.

Gelet op wat voorafgaat besluit de Raad dat verzoeker een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet juncto de Terugkeerrichtlijn op het eerste gezicht niet aannemelijk maakt.

De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht en het van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt prima facie niet.

3.3.2.3. Verzoeker betoogt in een tweede middel dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij in contact staat met de Duitse autoriteiten om een doorlaatbewijs te bekomen maar dat dit louter hypothetisch voorkomt, omdat met de voorliggende beslissing tevens een gedwongen verwijdering naar Eritrea ten uitvoer kan worden gelegd zodat de verwerende partij zich niet kon beperken tot een controle van artikel 3 van het EVRM in het licht van een gedwongen terugkeer naar Duitsland maar ook in het licht van een gedwongen terugkeer naar Eritrea.

Verzoeker stelt verder dat hij niet afdoende is gehoord noch over de redenen van zijn vlucht uit Eritrea noch omtrent zijn vertrek uit Duitsland. Hij wijst erop dat zijn gehoor zeer moeizaam verliep bij afwezigheid van een tolk en dat hij het Engels en het Nederlands onvoldoende machtig is om zijn vluchtedenen grondig uiteen te zetten. Bovendien werd hij slechts voor een zeer korte tijdsduur gehoord waardoor hij onvoldoende tijd had zijn grieven voor te leggen. Hij had immers kunnen uiteenzetten dat hij Eritrea, zijn land van herkomst, is ontvlucht om politieke redenen en omwille van de gedwongen militaire dienst die hij niet wenst uit te voeren. Verzoeker meent dat indien hij op deugdelijke wijze werd gehoord, de verwerende partij een rigoureuus onderzoek had kunnen voeren naar het reële risico op schending van artikel 3 van het EVRM en dit in het licht van de gekende landeninformatie. Zelfs al was hij niet gehoord en zelfs al heeft hij geen internationale bescherming gevraagd, dan ontslaat dit de verwerende partij niet van haar onderzoeksverplichting nu zij op de hoogte is van de preciaire mensenrechtensituatie in Eritrea. Verzoeker besluit dat een deugdelijk onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM niet werd gevoerd, zodat het procedurele luik van artikel 3 van het EVRM werd geschonden.

In een derde middel benadrukt verzoeker dat hij een Eritrees onderdaan is, dat hij zijn land verlaten heeft omwille van de politieke situatie en dat hij niet kan terugkeren omwille van de verplichte militaire dienst. Hij wijst er verder op dat hij op illegale wijze zijn land heeft verlaten zonder in het bezit te zijn van de verplichte exit-visa, hetgeen kan leiden tot zeer zware straffen, waaronder detentie en foltering. Verzoeker citeert uitgebreid landeninformatie die hij aanbrengt als begin van bewijs van zijn betoog. Hij besluit dat uit bovenstaande blijkt dat de verplichte militaire dienst en detentieomstandigheden in Eritrea een schending inhouden van artikel 3 van het EVRM zodat het materiële luik van artikel 3 van het EVRM bij verwijdering wordt geschonden.

3.3.2.4. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 8 december 2018 werd aangetroffen in onregelmatig verblijf en dat hem die dag een zogenaamde “bijlage 13septiesL” werd betekend, dit een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering – “light”. Hiertegen werd geen beroep ingediend.

Nazicht van Eurodac op 9 december 2018 geeft een positief resultaat voor Duitsland. Uit de code “DE1” blijkt dat verzoeker in Duitsland een aanvraag om internationale bescherming wordt ingediend (zie artikelen 9, lid 1 en 24, lid 4 van Verordening nr. 603/2013/EU).

Op 20 december 2018 neemt de verwerende partij een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen.

Op 2 januari 2019 wordt een terugnameverzoek gericht aan de bevoegde Duitse overheden in het kader van artikel 18, lid 1, b) van de Dublin III-verordening.

Op 7 januari 2019 melden de bevoegde Duitse overheden dit terugnameverzoek af te wijzen omdat verzoeker de subsidiaire bescherming heeft gekregen in Duitsland op 7 oktober 2017 zodat de Dublin III-verordening niet van toepassing is. De Duitse overheden laten weten dat de Duitse Federale politie moet worden gecontacteerd in het kader van een bilaterale overname aanvraag.

Op 9 januari 2019 schrijft de verwerende partij de Duitse federale politie aan om in het kader van de bilaterale overeenkomst Benelux-Duitsland van 4 juli 1966 verzoeker over te nemen.

Tevens wordt op 9 januari 2019 door de verwerende partij een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen, die geen "light" versie betreft. Dit is de bestreden beslissing.

Deze bestreden beslissing vermeldt duidelijk dat verzoeker over een verblijfsrecht beschikt in Duitsland en dat een doorlaatbewijs zal worden bekomen van Duitsland. Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij daartoe reeds de nodige stappen heeft ondernomen.

Het geheel van de stukken en het geheel van motieven in de bestreden beslissing maken duidelijk dat de verwerende partij de overname door Duitsland beoogt in het kader van het bilateraal akkoord van 4 juli 1966 en dat de bestreden beslissing enkel een titel verschaft om verzoeker naar Duitsland terug te sturen.

Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij meent dat met de bestreden beslissing ook een gedwongen verwijdering naar Eritrea ten uitvoer kan worden gelegd. Verzoekers betoog dat het procedurele en het materiële luik van artikel 3 van het EVRM werd geschonden nu er geen zorgvuldig gehoor en onderzoek is gebeurd naar een reëel risico op schending van artikel 3 van het EVRM bij gedwongen verwijdering naar Eritrea, mist dan ook feitelijke grondslag daar, zoals reeds gesteld, de verwerende partij op grond van deze bestreden beslissing geen titel heeft om verzoeker naar Eritrea te verwijderen.

In het geval een doorlaatbewijs niet kan worden bekomen van Duitsland, zal de verwerende partij er toe gehouden zijn om een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering te nemen, die aanvechtbaar is voor de Raad, desgevallend opnieuw door middel van een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid waarbij verzoeker, desgevallend, een grief inzake een schending van artikel 3 van het EVRM ten aanzien van Eritrea kan ontwikkelen die door de Raad zal behandeld worden.

3.3.2.5. Verzoeker stelt nog dat hij niet gehoord is omtrent zijn vertrek uit Duitsland en dat er geen deugdelijke controle is gebeurd, tevens op basis van algemene landeninformatie die gekend is over Duitsland, in het kader van artikel 3 van het EVRM. Evenwel geeft verzoeker in zijn verzoekschrift ook toe dat verwerende partij wel een controle uitvoerde over artikel 3 van het EVRM in het licht van een gedwongen terugkeer naar Duitsland.

In de bestreden beslissing kan hierover worden gelezen:

"De betrokkene maakte verder tijdens het verhoor geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Duitsland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest."

Verzoeker betwist noch weerlegt deze motieven die steun vinden in het administratief dossier.

In zoverre het beginsel "audi alteram partem", dit is het hoorrecht als Belgisch beginsel van behoorlijk bestuur, geschonden wordt geacht, wijst de Raad er evenwel op dat dit beginsel in zijn Belgische variant dezelfde inhoud heeft als het beginsel in zijn Unierechtelijke variant. (RvS 28 oktober 2016, nr. 236.329)

en van toepassing is wanneer het bestuur een beslissing neemt die de belangen van de verzoekende partij op nadelige wijze kan beïnvloeden.

Waar de verzoeker aanvoert dat hij slechts kortstondig werd gehoord, wijst de Raad erop dat de duur van het gehoor van een illegaal verblijvende derdelander niet bepalend is voor de naleving van het recht om te worden gehoord. Het gaat er immers om of een dergelijke derdelander in voldoende mate is gehoord over de rechtmatigheid van zijn verblijf en over zijn persoonlijke situatie (zie *mutatis mutandis* HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida t. Préfet des Pyrénées-Atlantiques pt 65).

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt met betrekking tot zijn vertrek uit Duitsland of over een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij gedwongen verwijdering naar Duitsland die ertoe zouden hebben geleid dat de besluitvorming inzake de bestreden beslissing een andere afloop had kunnen hebben of die de inhoud van de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden (zie in deze zin HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a. Ro. 38-40). Verzoeker beperkt zich, voor wat betreft de beoogde gedwongen verwijdering naar Duitsland, tot een louter theoretisch betoog zonder specifieke omstandigheden te concretiseren die hij had willen aanvoeren.

In zoverre verzoeker stelt dat de verwerende partij een onderzoek naar een schending van artikel 3 van het EVRM moest doen op basis van algemene landeninformatie die gekend is over Duitsland, stelt de Raad vast dat verzoeker zelf geen algemene landeninformatie verschaft noch enige concrete uitleg verschaft over de situatie in Duitsland. Hij maakt niet aannemelijk dat er algemene landeninformatie over Duitsland beschikbaar is waarmee de verwerende partij rekening moest houden, laat staan dat er een preciaire mensenrechtensituatie bestaat in Duitsland die de verwerende partij tot verder onderzoek in het kader van artikel 3 van het EVRM had moeten nopen.

De Raad benadrukt dat het in beginsel aan verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Verzoeker slaagt er niet in om in concreto aan te tonen op welke manier hij een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling of foltering in het geval van de beoogde gedwongen verwijdering naar Duitsland.

Uit wat voorafgaat, besluit de Raad dat een schending van het hoorrecht *prima facie* niet wordt aangetoond. Verzoeker toont een schending van artikel 3 van het EVRM bij gedwongen verwijdering naar Duitsland op het eerste gezicht niet aan. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt *prima facie* niet. Een onzorgvuldige beoordeling van verzoekers' situatie in het licht van artikel 3 van het EVRM blijkt op het eerste gezicht niet. Een miskenning van de voormelde bepalingen of een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt *prima facie* niet aangetoond.

Aangezien verzoeker, zoals hieronder zal blijken, geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel heeft aangetoond, is er geen reden om in deze stand van het geding de overige door verzoeker in zijn middelen geschonden geachte bepalingen en beginselen te bespreken.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende

precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In zijn verzoekschrift merkt verzoeker als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan *“het risico op een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM vanwege de dictatuur die heden aan de macht is in Eritrea en gezien hij zijn gedwongen militaire dienst en zijn land van herkomst op illegale wijze ontvluchtte”*. Hij verwijst naar de grieven supra uiteengezet.

De verzoeker kan gelet op de bespreking van de grieven op basis artikel 3 van het EVRM, vervat onder punt 3.3.2. niet worden gevolgd. De Raad benadrukt nogmaals dat de bestreden beslissing de verwerende partij enkel een titel verschaft om verzoeker naar Duitsland terug te sturen. In het geval een doorlaatbewijs niet kan worden bekomen van Duitsland, zal de verwerende partij er toe gehouden zijn om een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering te nemen.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet voldaan.
Aan derde cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er prima facie geen ernstig middel wordt aangevoerd noch een moeilijk te herstellen nadeel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, in zoverre gericht tegen de bestreden bevelen, af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. LANSSENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. LANSSENS

M. MAES